

Шосте

міряю ліктями скоси периметрів
цього химерного затхлого раю:
ще один день незворотньо видерто,
ще одна я згорає...

ти докладаєш сухого і мертвого –
з іскри займаюся синім на попіл.
це так заманливо бути жертвою –
жертвам розводять опій...

але між тим нас боронять янголи:
туплять ножі і загострюють шосте,
страдно рівняють нестерпні нахили
близькості хмарочосів...

вправно ігноримо знаки і значення,
в'язнемо глуфом і брудом під нігтями
в час коли на неразово бачене
перетворили видиме...

За-БО-бони

в розкрадене літо, роздерте на галас перонів,
самотні світанки вихаркує небокрай,
ставровує губи зморшками забобонів,
намножених од нашестя роздягнених краль.
і я (так дитячо-невміло!) молюся до люстри,
мовляв, ти ж не зрадь мене, чуєш, вродливий мій бог,
я поводжусь зразково: сплю вдома, їм клятї мюслі
і, якщо то суттєво, - ще й геть не боюся Бо...

Поза сумнівом

вогко і тепло. бензин у твоїх жилах
вкотре тече на південь. до точки зсуву.
я поза сумнівом. я нез'ясовно щільне
плетиво з іскор. вариво із суму.
вогко і страшно. бачити поза стіни,
вкотре дробитися на нечітки фрагменти.
я поза грою. збещена і постійна.
ти поза сумнівом кращий з медикаментів.

Дуже

закатай ми істерику, дівчинко, дуже скучив
за твоїми роздутими венами на шиї,
за фальшивим контральтом прокльонів, колись пекучих,
за кіношно-їдким збиранням валіз наживо.
я готовий хоч зараз дурницю якусь утнути,
увійти усім тілом в режим "Показна байдужість"
і тремтіти, щасливий, у хвилях твоєї смуги.
закатай ми істерику, дівчинко, і щоб ДУЖЕ ...!

Дещовесна

і весна, і недужевесна, якщо чесно,
ніби нам - недовірливим дітям зими -
хтось дарує снаги ще побути тверезим,
не ходити по склу навмання. і ми
ще не "ми", але вже рознесли по октавах
ці пожовклі фантазми колишніх табу
прокидатися разом. невинна вистава
із загрозою на боротьбу..!
і кортить, вже нестерпно кортить, якщо правда,
обітнути всі складочки цьої завіси
і занадтовесною наповнити прану,
і занадтовесну переповнити киснем,
і збирати каміння, і зводити башту
нічиїх-тількинаших умисних абсурдів,
і чекати на диво, чекати і баста!,
і з тиші в'язати сутри.

Стерво

а вона - тільки кавер-версія,
їй у нотах - неповних сім.
від депресії до депресії -
на таксі.

а у нього мігрень та наміри
то повіситись, то втекти
до кролячих нір омани і
наркоти.

а між ними лиш десять знаків,
два гудки і одне "алло!" -
пересвідчитись, розпізнати
тло.

і до виснаження кипіти,
вдаючи прохолодні тембри,
замість "як тебе не любити...
...стерво!"

Метастази

я чинитиму спротив і ніц не писатиму віршів,
витру голову насухо там, куди Бог цілував...
прочитай мене заново - очі заплющуй ширше -
і щодуху тікай на найшвидшо(му/мо)білі із авт.

ці падіння угору - не вибрики, це метастази...
самострачення (найекзотичніше із катувань)
часом вцілює точно у вкушені ябка фантазій
блискавичним "можливо" на жодне з усіх питань.

консервуй мене в пам'ять на зиму, поки ще поряд
(строк придатності, вірогідно, не має значень)...
цей фіктивний союз Роздратованості і Горя
відтепер анульовано. значить: До непобачень!

Архетипи

я цілую (зубами виймаю із ран свинець)
твоє незаперечно вродливе судомне тіло...
архетипи утіх розростались нав'язливо білим...
уривався, вшивався і вв'язувався терпець..

а тим часом на розі у місяця вішався день -
необачний глядач сенсовбивчого гріхопадіння.
я на завтра - я вірю! - зостанусь гливкою тінню
на зап'ястку шарманщика - padre nuestro пісень..

і допоки тобі пересняться Вайнони Райдер,
і допоки на тілі загоїться цей аб'юз,
я співатиму, ні, я шипітиму ніжний блюз..
пересмішники звують гнізда посеред правди.

хтось дає під відсоток кредити на схожу силу,
хтось малює пастеллю сумний, проте прісний кінець..
я цілую (та вже не виймаю із ран свинець)
твоє по-еротичному хворе, воскресле тіло...

Переросте

дивно, але в цій колоді багато-б а г а т о серця.
і мрій про велосипед. і кави з перцем
(бо кава з корицею - то "не по-нашому", типу)...

колода міняє гарні нікнейми у квіпу,
встромляє трирічної давності фото в анкети,
якомусь контакту в офлайні виписує: "де ти?!",
кохаючи щиро набори із букв і смайлів,
збирає усю переписку приховано в файлі.

ніколи не ігнорує дзвінків на мобільний,
за найнезначущими датами стежить пильно.
не має на цілім світі ні друга, ні брата,
от тільки серед шанувальників - неадекват.

ненавидить своє тіло, картає постійно долю
за "ось оцей" горбик на носі і сині кола,
що так не пасують великим очам зеленим -
за це час від часу з ножем погрожує венам!

вона зарікається пити, а потім - до втрати пам*яті
все топить себе і топить в дворі біля алкомаркету.
частіше, ніж спіднє, змінює точки зрячості,
складає короткі сторі, стирає начисто.

Що дивно - у цій колоді досі багато серця
і музики: "квінта-квінта-секунда-терція" ...
дарма що є стаж і досвід алкопотопельниці...

переросте, провесниться.

Етюд

маленький подіум
з долоні лінія
дрижить за Ріхтером
скидає першості
дві злітні смуги
стають вагітними
десятком
герців

півкрихти містики:
окремі постаті
злилися тінями
в єдине озеро
намокли лікті
ХОЛОДНИМ ЛОСКОТОМ

НАВШПИНЬКИ

з острахом

Усе буде добре

із "усе буде добре" критично зникає кисень -
в беззаконні енергозбережень спішить в нікуди.
істерую, немов заклинання, "все буде..! визнайте!"

ми - заручники різних фаз у цій амплітуді

послідовники різних казок, забобонів, прелюдій
деградуємо із недомовок у зайві копання.
у пропорції "менше емоцій - то більше пудри"
забезпечуєш перше, а я інфікуюсь останнім.

із "усе буде добре" критично зникають сенси
і, невірний своїй зневірі, шукаєш привід
як схилити богиню займатись ранковим сексом
безкисневого дня у непафосній безнадії.

Вперта

встромляєш лезом,
зрізаєш навскіс,
мов тепле масло:
буденно й сонно -
горбатих замків
відростки-башти
множинних "за!" -
дискретним "ПРОТИ!".
відбитки стерто,
і стерто сльози.
мені продати б
усі куплети,
податись в мандри
на сміттевозі,
щоб тільки втямив:
яка ж я вперта!

Спати

Викривляю хребти, url, компромати.
Особливо хребти. Вірю в шахи і мати.
Особливо в останні. Між іншим взаємно.
Між іншим я профі. От тільки - таємно.
От тільки я кількою й калькою гребую.
Гребти - це прекрасно! І пахнути цедрою..
І пахнути цнотою аж до задухи,
і шоп "штабелямі" всі мерли, мов мухи,
від чаду моїх цибулин-откровень.
Бери до своїх зацілованих жмень
і ротом зваблिवим вульгарно їх їж.
Я точитиму ніж. Це вагоміше, ніж
тіні будь-кого з тих, хто розкидав між нас
це каміння, котре ще збирати не час.
Час збирати врожай і шкарпетки з підлоги.
Я хотіла б - давай? - знов погратись в пологи.
Затамовую подих і нишком нечутно
зберігаю твій сон - може сниться щось путнє:
ніби я викривляю хребти, ставляю мати.
Я ножа доточу - і приєднуюсь спати!

Ти – піранья

ти - піранья!
полюєш
із дня
у день
на таких
як я -

ПОТОПЕЛЬНИЦЬ

у молочних
калюжах
жалобних
пісень -
без імені,
без претензій...

ти - піранья!
загризти,
забити
в кров,
розчинити
струмком
у калюжці

молока...

...немає.
скінчилось.
купи.

ти - піранья!
(у мене
на вудці).

Знаки нескінченності

переможена вісімка
спить нескінченністю -
зв'язує петлями
наші агонії,
нами доведені
від протилежності
просто з нудьги -
не з любові.

паразитуємо
на недосказаних,
на недотраханих
(вибачте) любощах,
ніби світ клином
зійшовся на дражненні:
хто кого вжалить
дужче..

перезакопано
скарб співприсутності...

(варто одразу писати
"знищено",
тільки бракує
і клепки, і мужності)

...на крок чи на два
б л и ж ч е.

***

стели під мене матрац
брутального кіно-сну:
в обійми свої - клац! -
і множ на нулі. ну?!
в гримерці мого "Я"
влаштуємо маскарад
не_хворих_на_час для
дисторції кіловаД.
я буду тобі - дрель,
кохана моя стіна!
зпетляти б 3 петель -
але ж не висіли НА.
нав'язливий suicide
клонованих згубить нас.
спимо наш останній слайд:
стели під мене матрац...

Пунктиром

нестерпно-пунктирні лінії
на шиї вигризеш іклами.
наївний: гоїтимеш слиною,
зневіреними молитвами.
зумисне щаслива виллюся
на тебе рясною зливою,
востаннє злизавши фокуси
зі спокою під колінами.
тремти: голку виграй ниткою
й нанизуй мене ще ніжною,
ще вчасною, намистинками
пунктиром. нестерпно. влінію.

Стигми

радіація твого голосу
розтрощила мої атоми...
я шукаю собі обриси,
опиняюся за ґратами
опівнічного самозречення
і примушуюся дихати.
я вважала безпечним
напіврозпад на крихти
десь на кінчику хвилі
твого п'яного співу
в мене виросли крила
і загоїлись стигми.
розбуди мене завтра
і навроч мені хисту
із нещадного "вчора"
виплисти...

3D

хочу зняти тебе. у три-Де. у три-Як.
на магнітні стрічки свого тіла.
розписати по ребрах, що "тут була Я
і півсерця свого лишила".
і ти будеш потік, і ти будеш потоп,
що топитиме атлантиди
моїх м'ятно-бузкових пересторог,
і до Будди навчиш дзвонити.

Колискова

завтра ми всім оголосимо страйк
завтра ми - всіх
ватрами - всіх
тільки сьогодні - зажди, вивертай
звіра до ніг
не моїх

неба до пляшки зумій зажени
ніби вершки
(взято в дужки)
в наших кишнях, окрім кажанів,
мешкають
дітлашки

ти доноси в собі сам цих дітей
ти - до, я - сі
снимось блосі
ніби подружжя пухких зубних фей
що креслить пісні
наскрізні

гойдалок зойки по шиї на зліт
гусіні
монолог
вигодуй звіра, що хворий, що зліг
ніби ти бог
для двох

***

ти - до, я - сі,
снимось блосі...

до-сі
блосі...

Мар'яна Невіліковна (літературне альтер-его
Боровцової Мар'яни Сергіївни).

23 роки.

Таврійський національний університет ім.
В.І. Вернадського, аспірант.

м. Київ, вул. Ризька, 18/20, 04060.

Тел. 0985271017; 0500250481.

nevylikovna@meta.ua